

Geofyzikální ústav AV ČR
Archiv výtvarného umění

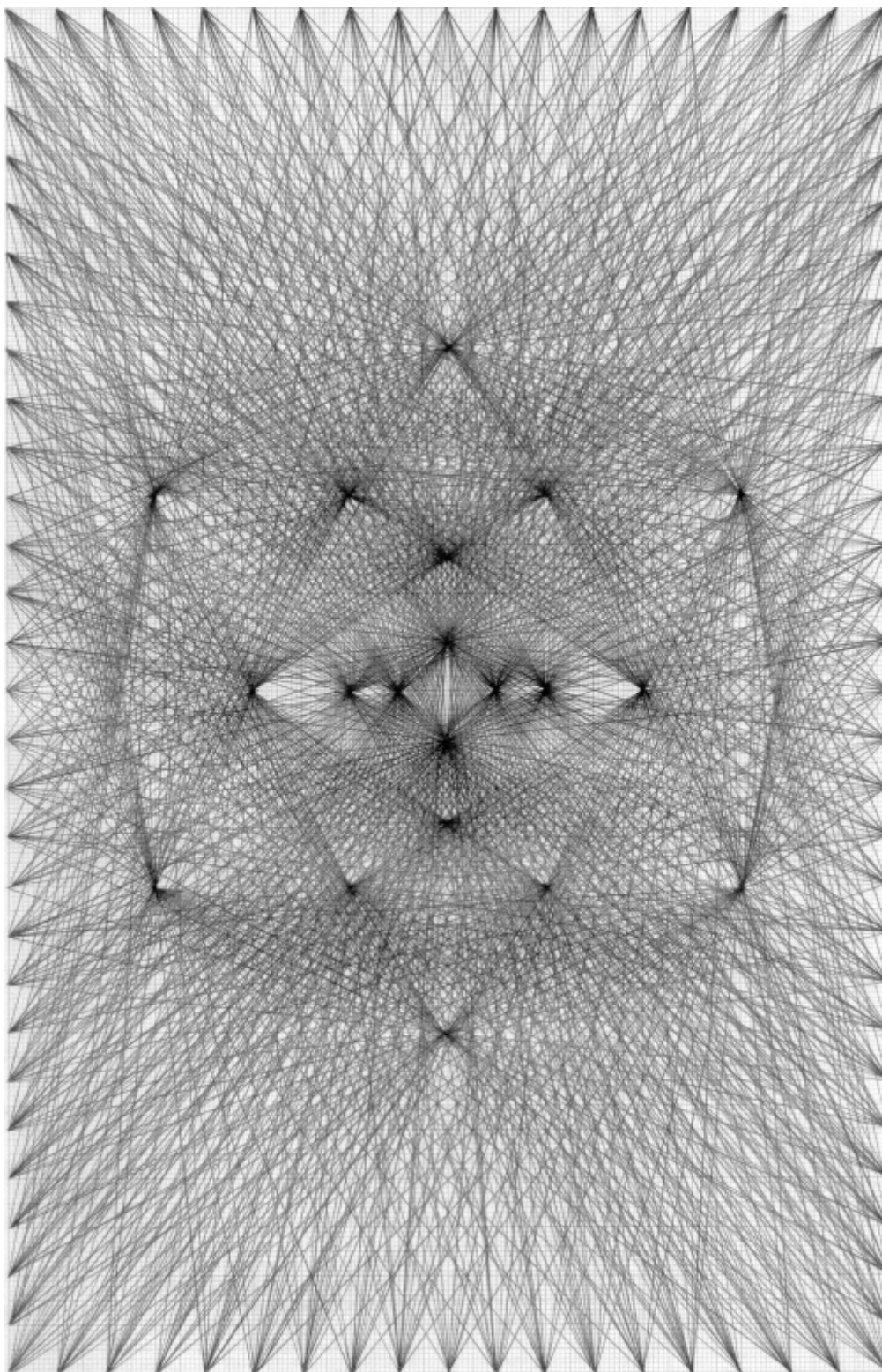
Vás srdečně zvou
na osmnáctou výstavu cyklu
Setkávání

Ladislav Daněk
Kresby a obrazy

Zahájení 1. 11. 2006 v 16.30 hodin
v přednáškovém sále GFÚ

na flétnu zahraje Simona Pingizerová

2. listopadu - 10. prosince 2006
otevřeno po-pá 8.00-16.00 hodin

Ladislav Daněk: "bez názvu", 297x210 mm, 2001
kresba tužkou na milimetrový papír

Médium kresby je pro mě přitažlivé tím, že bystří vizuální inteligenci, rozněčuje imaginaci a zároveň nepostrádá intimitu citového prožitku.

Ladislav Daněk

*****

Geometrie, geometrie, geometrie. To je kresba Ladislava Daňka. Stovky hodin strohého

rýsování tužkou na konstruktérském milimetrovém papíře, jehož pravidelný pravoúhlý rastr slouží jako podklad pro novou, jinak strukturovanou geometrickou síť. I maximální přísnost v dodržení geometrické výstavby i omezení vlivu drobných odchylek daných zachvěním ruky však přinášejí někdy až překvapivě lyrický vjem. Shluky světelných a temných bodů vyvolávají iluzi tékavého chvění, které je navíc prozářeno vnitřním světlem vystupujícím z kresby. Neosobní rýsování je zdrojem citového zážitku. Není to důkaz nad důkazy, že sám výtvarný řád tohoto typu práce má svůj vlastní život s bohatými možnostmi sdělení?! Jako by autor nebyl objevitelem, ale pouhým služebníkem, který je povolán k tomu, aby zprostředkoval poselství, které již někde existovalo. Jedině on však ví kde. Jedině on je schopen potlačit různé estetizující choutky, aby pouze a jenom onen strohý sytém mohl promluvit svou nečekaně rozmanitou řečí. Je zajímavé, že čím víc se umělci stylizují do role objevitelů originálních postupů, tím povrchněji se zpravidla jejich dílo stává. Už sama řemeslná náročnost Daňkových kreseb ukazuje, že autor je oddaným služebníkem něčeho vyššího, než je pouhé lidské objevitelství. Světlo a pohyb existují přece i bez nás! Ladislav Daněk „jen“ pochopil, jak kouzlo světla a kouzlo pohybu zachytit ve strohé geometrické kresbě.

Radek Horáček v katalogu výstavy *Ve dvou se to lépe táhne*, Brno, Na Skořepce, 1991

*****

Kde nacházíš kořeny své práce?

V dětství, tak jako asi každý. Mě formovala krajina rodné Hané. Její, pro malé dítě ohromující prostor, jenž se za vhodných atmosférických podmínek vpíjel přímo do nebe. Pocit nekonečna, před nímž dramata lidských osudů přes všechnu sdílenou bolest a lásku se zdála tak nepatrná a pomíjivá. Příмка cesty ztrácející se v nedohlednu, a barvy! Záhony pestrobarevných květin a nad nimi jas motýlích křídel, těch především. Pro někoho nezajímavá, monotónní placka mi byla tím prvním a v mnoha směrech rozhodujícím jevištěm světa. Ač to není na první pohled patrné, z její důvěrné znalosti vychází moje rýsování i práce s čistými barvami.

Pamatuješ si na okamžik, kdy ses takříkajíc našel?

Velmi přesně. Na podzim roku 1981 jsem si při práci na jednom z početných autoportrétů náhle plně uvědomil, že podstata výtvarné práce nespočívá ve schopnosti napodobit viděné, ale že tkví v uchopení vztahu mezi liniemi, tvary, barvami atd. To samozřejmě není nic nového pod sluncem, ale rozhodující je, řekněme, hloubka prožitku takového zjištění, snad moment až jakési iniciace. Ten autoportrét jsem již nedokončil a začal jsem intenzívně zkoumat zdánlivě triviální otázky: co je to bod, linie, plocha. V podstatě se jimi zaobírám dodnes.

Můžeš to trochu rozvést?

V okamžiku, kdy jsem pochopil, že podklad není jen podkladem potřebným k zachycení (fixaci) našich představ a záměrů, ale že sám je energetickým polem, sítí patrně podobně strukturovanou jako universum, začal jsem zkoumat jeho podstatu. Bod na ploše papíru jsem chápal jako vizualizované centrum energie, linii jako její tok a plochu jako součet nekonečného množství energetických bodů. Snaha o vizualizaci této mé představy mě nakonec dovedla k rýsování. Prahl jsem totiž po co nejpřesnějším a nejjednodušším vyjádření toho, co jsem cítil, že je v ploše ukryto před našimi zraky. Pro mě dodnes nekončící dobrodružství odkrývání nových a nových energetických vztahů je ale jen chabým pokusem o odhalení jejího tajemství. I tak často žasnu nad krystalickou čirostí energetických struktur, které mi bylo dáno dosud spatřit. Stručně řečeno, to, co mě permanentě zajímá, je řád a transcendence. Oba fenomény nějakým podstatným způsobem souvisejí s emanací světla. Nemám většího přání, než se co nejtěsněji přiblížit k jeho plnému jasu. Můj mozek a kreslící ruka jsou jen prostředníky mezi tajemstvím a divákem a jednotlivé kresby či obrazy jsou střípky zrcadla nekonečna.

Jaké místo přisuzuješ umění v běžném životě?

Věřím , že skutečné umění má schopnost probouzet a posilovat to lepší v nás. Samo o sobě ale není téměř ničím, nejsme-li připraveni a ochotni se dál rozvíjet, pracovat na sobě.

Jakou roli bude, podle tvého názoru, hrát výtvarné umění v nadcházejícím století?
Z hlediska dějin umění je podle mého mínění úplně jedno, jakou bude mít formální podobu. Rozhodující bude, zda se umělcům podaří dostatečně aktivovat a motivovat rozvoj pozitivních energií v lidské psychice. Čeká nás totiž doba řešení neobyčejně složitých a komplexních problémů, a na to umění samo o sobě bylo vždycky krátké.

Ladislav Daněk v katalogovém listu výstavy Ladislav Daněk, Ostrava, Výstavní síň Sokolská
26, 1999

*****